

קורות לילה-הבראה

דממה של לילה. ירח עלגלגל נטוי במרום. חור-
 שת עצים רחית סוד ומסתורין.
 כצל, בינות לצללים, חלף, עבר לו יואל ונבלע
 בעמקי החורשה. חפז לארכם של שבילים עקלקלים
 בעוד הוא נרתע מסאורות יוצאות דופן. סוליותיו
 רשרשו על גבי הקרקע המחוספסת ורחש נפוח זרדים
 יבשים עלה לפרקים. שיה ושיג עלה מאצל שרועים
 לרגלי גזעים עבותים וממעל זעו בעלי כנף רדומים.
 מהר לו יואל לורכו ובמוחו מקרקרת המחשבה:
 "מחר היא עיובת... מחר... תמה ותסלה
 הפרשה והרי כאן, במקום זה, דוקא, בחורשת מוכ-
 רה זו, התועה לו מירה, כאן, בדיוק לפני שבוע
 ימים... כמעט ולא יאומן! רק שבוע ימים חלפו
 מאז..."

היה זה בעיצומו של יום שרב, לאחר ארוחת-
 צהרים מלאה, כאשר יצא יואל לטייל קמעה בחורשת
 העצים רק שעתים מעת שהגיע לכאן, מעת שנעצרה
 מפניו ליד בנין בית ההבראה היפה בסביבה הר-
 רית זו. ומי כשהגיע — הבחין בה, בחורשת העצים
 המטפסת במורד ההר. או החליט שי ינפש, דוקא שם,
 מסורת הנסיעה שפע העצים מסביב, הגוון הירקרק
 האופף את הכל, השרה על יואל רוח נעימות ושלום.
 באמת. היתה זו חורשה של-מש.

שעה ארוכה שוטט בין עצי החורשה. האוין
 לציוצם הרב-גנזיו של בעלי כנף משונים, שאף ריחם
 של אילנות, בחן טבעם של גזעים עבותים ורפרף
 על פני עשרות שמות של מבריאים שנחרתו, בלי
 רחם, על גזעים אלו. היה קריר ונעים ויואל הרגיש
 תענוג משונה כשהרהר, כי שם, בשפלת החוף, שורר
 שרב מיגע ומלאה.

אחד השבילים הובילהו לשרדה רחבה בעלה
 עצים ענפים ובעלי שיעור קומה. הללו היו נטועים
 בשתי שורות וקצותיהם התמשכו והסתעפו אחד על
 גבי משנהו כך, שיצרו כעין סככה קמרונת, מעטה
 חי, שכסה פני הרקיע. משני צדי השרדה עמדו,
 במרחקים שווים, ספסלי אבן שיש, יפיצורה. כאן
 על אחד הספסלים השתעף יואל פרקן לאחר שהת-
 עייף. אחותהו תנומה והוא עצם עיניו ונדרם.

כשקפת את עיניו שוב, הבחין מיד במשהו
 בעל גוון אדמדם. נער ראשו, האופף תנומה, ראה
 כי אותו חפץ הנו סנדל אדום בעל עקב גבוה.
 הסנדל היה לפוף היטב לכף הרגל ויואל הבחין
 בשוק חטובה ושוממה. ואז ראה אותה כולה.
 במרחק של 25 מטר ממנו, שרועה היתה אשה צעיר-
 רה בתוך תוכו כי כסא מרגוע ובידה זיורגל לועזי.
 מיד הבחין כי אותה אשה אינה מביטה בזיורגל
 אלא מסתכלת בו. וכאן התחוללה אחת מאותן
 מלחמות מבטים, הממודיות, שהן תחילתן של הכי-
 ריות. אותם מבטים שלעיתים הגם שהירים ולעתים
 הגם עגבניים, לפרקים מתגרים ולפרקים סקרניים
 גרידא.

האשה העבירה, לרגע, ידה על שערתיה ויואל
 קלט בזהק הטבעת על אצבע האמה. אהה. היא
 נשאה אם כך. ואולם — הבלים. אין בזאת כדי
 לדחות.

מכיון שלא הרפתה ממנו החליט ליטול את
 היומה לידיו. הוא קם ממקומו, קרב אליה לאטו,
 השתעף למרגלותיו על הקרקע והפליט:
 "שלום."

היא ענתה מופתעת קמעה: "שלום."
 "שמי יואל."

נעים מאד. מירה."
 "יודעת אתה, החורשה הנו הגה מקום נעים
 למדי. הבחנתי בה מיד עם בואי. ואם לומר לך את
 האמה, היא נשאה חן מלפני ומיד עלתה בדעתי, כי
 אפשר לנח את כהלכה. ואמנם לא התבדיתי, שקעתי
 בשנה עמוקה. האם לא כך?"
 זכריו הלבביים עודדו את האשה והיא העלתה:
 חיון על שפתיה ואמרה:

"באמת? ישנת היטב. ובעצם הגד לי. האם הגעת
 לכאן היום? לא ראיתך עד כה?"
 "נכון. הגעתי לפני שעות ספורות בלבד. אלא
 שלפי דברך מנית אני, כי את מן הותיקות במקום
 הזה, לכן הייתי מודה לך ול היית מתארת לפני
 כיצד מתנהלים החיים פה. ובכלל — מעט על הת-
 נאים והאגשים."

מכיון ששאל זאת, החלה זו סחה לפניו כל מה
 שגדיר היה לה וכל מה שעלה בדעתה לומר. סחה
 לו על המבריאים, על המקום ועל הסביבה. ותוך
 שהיתה מתארת את נוף הסביבה והרגשת השלום
 האופפת הכל, היתה משלבת קמעה גם דברי רכילות.
 היו מלהגים להם ונהגים הגאה מרובה. כפי שקורה
 הדייר בין מכרים חדשים בעלי הבנה משותפת. כעבור

שעתיים הרגישו עצמם כמכרים ותיקים. היא נשאה
 חן בעיניו ויואל החליט, כי רכש לו פה ידידה חדשה.
 לפתע העז לשאול שאלה אינטימית וחטטנית
 במקצת:

"אמרי, כיצד זה התיר לך אישך לנסוע בגפך,
 לבית-הבראה?"

"היא העלתה חיוך משובה על שפתיה:
 "היתה ראית את הטבעת. כן. אני נשואה."

לאחר שאמרה זאת שלפה את הטבעת מאצבעה
 והציגתה בכיסה. או המשיכה:

"אדרבא. אישי הוא, ששלחני הגה. החליט, כי
 עלי להבריא קצת."

"וכיצד את מבלה פה?"

"אומר לך את האמת. זה שבוע ימים שאני פה,
 והשתעממתי לא מעט. רוב הגברים קשישים מדי
 והצעירים לא נשאו חן בעיני. נחמה פורתא הרגשתי,
 כשמצאתי מספר נשים צעירות שארחו לי לחברה."

יואל שלח אליה מבט חסול, מתגרה, והרשה
 לעצמו לשאול:

"מה לך, לאשה, נשואה לחפש לה קרבתם של
 גברים?"

"טפשוך שכמותך, הנך מקשה קושיות של תינוק."
 וכאן החלה השיחה עולה על פסים אינטימיים
 למדי ויואל החל נוהג עמה, במקצת, מנהג של הפי-
 קרות, כמכר ותיק, ועזתו "החופתו" (כפי שכנתה
 אותה) נשאו חן בעיניה והיא נעתרה לו. סופם,
 שקמו ממקומם והחליטו להפגש שוב לאחר ארוחת-
 הערב.

כשנפרד ממנה הרהר יואל, כי את זמנו יבלה
 פה בנימים.

*

חרש, חרש, רפרפה הרוח על פני האילנות.
 לטפה וחלפה, חזרה והשתעשה בפקעת עלים ירק-
 רקים, חפה וצמרמה גלים שוקטים של בריכה,
 התנשאה והתנפצה על חזה הבסון של מגדל המים,
 היתה הדממה שוררת בכל ואסילו בית ההבראה
 גדול, שבבואתו הסתמנה על גבי הרקע האפל של
 ההרים, עמד דמום ורדום. וכל כך שקט היה עד
 שיכולת לשמוע את זמרת הצרצרים, הכמוסים בעמקי
 השא המשתרג, ורחשם של רמשי הליל היה עולה
 ומתנגן מעם גינות הנוי, המרהיבות עיני כל לאור
 היום.

כה מזור היה להקלע לתוך תוכה של דממה
 זו בעור, בשבעות היום, הכל כה שאן ומצטהל דומה
 — עוד מהדדים באזנים צלולם של יוכוחים, וישומן
 של קריאות. ועתה — לילה. ועתה — דממה אופפת
 את היקום. ועתה — ירח מהלך במרום ומשגר קרי-
 ים מבחיקות לכל עבר...

היה זה לפני שלשה לילות. ממש אותו ליל,
 לילה של יום ראשון להכרות ולילה של כעת,
 אחרון, או, כאשר שהו יחדיו איש בזרועות רעותו,
 אמרה לו:

"יואל הבטיח להקשיב לי בתשומת לב. תפצה
 אני לטפר לך משהו."

"טוב. אני מבטיח."
 גחך משום מה, הרכיץ ראשו והעניק לה נשיקה.

והיא החלה לטפר לו סיפור כזה:
 "גולדתי למשפחה אדוקה. אבי הנו סוחר גדול

בעיר, כך שמעולם לא חסרתי דבר, בילדותי שלחני
 אבי לבית ספר עירוני המיועד רק לבנות. כשבגרת
 שלחני לסמינר דתי, לא סימנתי את חוק לימודי,
 כיון שאבי רמני לפתע, כבת שגועה לפרקה. ומאו
 ועד אביכי התשע-עשרה, שבו נשאתי לאיש, הגבילה
 חופשתי וראת נתנוני לבלות כאות נפשי. רכשתי לי
 מספר חברות קרובות לנפשי, אולם אל הצלחתי
 ברכישת ידיד. מתי מעט הבחורים שהכרתי היו קרובי
 משפחה. יכול אתה לתאר לעצמך כי לא שבעתי
 נחת מהיים כבולים אלה וכי הייתי עושה הכל כדי
 להחליץ מהם. רואה אני כי מגחך הנך, אולם דע
 לך כי מעולם לא כסיתי ראשי בעניין בצאתי הרחובה,
 ולא הקפדתי ללבוש גרבי משך כהים בימות הקיץ
 החמים. עד כדי כך לא היה בכוחו של אבי להגבילני.
 אלא שאת חרותי הגביל, חייבת הייתי לבלות בבית
 יותר מאשר מחוצה לו. לכן, תבין בודאי, כי לא
 פקפתי הרבה כאשר הכרתי אנו משה, בעלי. הוא
 נשא חן בעיני ואף אבי חפץ בנשואו. הוא היה,
 אמנם, גדול ממני בתמשע-עשרה שנה, אף היה גוף-
 ורוה, אלא שכל אלה לא משמשו כל עכוב. וכך —
 נשאתי לו. ואנו חיים זה תמש שנים יחדיו. אולם,
 השבוע הבחר לך, כי מעולם לא חשקתי בו. רוב
 חבתי. ובכלל, בחיותי נערה חלמתי על נער בלוק
 דיני גבוה, רחב כתפיים, נוה, מה לומר לך, כמעט

כמוך. ואם כי איני מתימרת להיות אותה נערוה
 המימה של שנת התשע-עשרה, הגה, נשאר גנזו בחובי
 שמך מסנטימנטליות של נערה צעירה. שמך של
 רגשות שהתמוז עם הכרה צלולה של אשה נשואה.
 וכך, כשראיתי אותך לראשונה, באותו יום, נד-
 המתי ממש. כל כך רציתי בך. חשקתי בך עד כדי
 כאב. עברני רטט תאוה שזועזועי. וכך, הסתכלתי
 ובחנתי ולא הרפיתי ממך... הזוכר אתה...?"

כן. היה זה לפני שלשה לילות והגה כעת —
 הלילה האחרון. מחר היא עיובת..."

זה עתה נטש את מכריו מאצל חדר-התברות
 ויצא החוצה. "כדי להנפש" אמר להם. אלא שהם
 גחכו, מסתמא קלטו שמך דבר. ואלו היא, מירה,
 בטוחה במימותה, כי עדיין לא הבחין אדם באותם
 יחסי קרבה, שביניהם. משתוללת היא להשאר סמויה;
 נסתרת מעיני צופים סקרניים, נעלמה מלשונם של
 רכלנים.

היא מחכה לו כבר. אין לו כל ספק בכך. שם,
 על אותו פסל בעמקי החורשה. מדה מרגל אל
 רגל בעצבות. אותה עצבנות הנובעת מאימת צללי
 ליל. ממורא בני אנוש העלולים להפתיעה, ואפילו
 מחשש פן לא יבוא הוא. ויואל. והרי היא כה כמהה
 לראותו מאז הבוקר; היא פרידה של איש. מסכנה
 שכמותה. להושג היא אחריו, כנערה צעירה ממש.
 מבט עיניה, עוית שפתיה, רטט גופה, כמעט זיגלו
 לעין כל להיטותה אחריו.

הפריח יואל שריקה מסולסלת לחלל האויר למצן
 תשמע מירה ותרגע.

הירח התעצם מרגע לרגע והמקום נתמלא אורה.
 אורה חחורורה, רומנטית ושמא — אקוויטית לנפשות
 המומות, חושניות. וכלום אין היצרים מתלהטים
 והולכים בעטיו של נוהג עלגלגל זה. וכלום אין
 הלב כמה והנפש עורגת, וקול הברשים עומד ומצ-
 טעק לחלל. והכל הרי כה שקט. והשקט כה חודר
 לעמקי הגשמה, והגשמה מתרננת ומשסעת היצרים
 בברשים. כל לילה הוא עומד ועובר עליך, פה
 אותו החליך... הלילה... הלילה והארס המטפצע
 בתוכו... הלילה האחרון...
 "יואל!"

זרועות משתלבות גלפתו סביב צוארו. שפתים
 צורבות נצמדו לשפתיו. התישבו על הספסל. מירה
 שלחה אצבעות ארוכות, פנימה, אל סכך שערוותיו
 הבלונדיניות. לטף הוא. קלות, שערותיה השחומות
 ונשק בעדנה תנוך אונה העונג.

רגעה מספר היו לופפים ומרטטים עד שנרגעו.
 ואז אמרה לו:

"יקירי... אתה משגע אותי!"

"הניחי. סתם שגעון של רגע. הגה, מחר את
 עיובת. כל אחד מאתנו ילך כעלומת שבא. וכל מה
 שישאר, יהיה זכרון נעים מבית-הבראה; מידוה
 טובה, מחיוך חטוף של מנהל אדיב. מדאגה יתרה של
 מפקחת ראשית, מסביבה הררית, יפת נוף, עטורת
 תורשות ושפע גני גויי..."

"יואל. אני מבקשת ממך. תחשוב על הדבר בר-
 צינות. איני רוצה, שתנזק את קשרי ידידותנו."

"מירה. בקשת ממני לדבר ברצינות ובכך דעי
 לך: איני חפץ להסתכן!"

"אתה מדבר כתינוק. יש לנו בעיר הרבה יודי-
 דים ואתה תופיע בביתנו כידיד נוסף. אל תנסה
 לסכך בעיה כה פשוטה."

"את מגלה חוסר כל זהירות. יודעת את כי
 סופו של כל דבר להתגלות. ובמקרה כזה, תאיר
 לעצמך באיזו אינעימות תתקלבי."

"אוי, יואל! אתה איום. אבל... הבן. אני,
 בכל זאת, לא תפצה שנפרד כך. רוצה אני שתבוא
 לבקרני בעיר. רוצה אני לראותך בכל דרך שהיא..."

"טוב. אם תהיה אפשרות..."

הירח הסתתר לפתע והשתררה חשכה של רגע.
 מאי מזה, מעבר המושבה הסמוכה, נשמע טרטור
 מכוננית. לחן חרישי של מקלט ראיון עלה והסתל-
 טל ממרחקים.

השמים הרעופו טללים ורית חתב התפשט לרגע.
 לבה של מירה נקפה על כי היא עיובת למחרת
 פינת המד. וז. וביותר על כי מתרחקת היא מתברתי
 של בחור חמוד זה. יואל הרהר אחרת, בנוסה זה:
 מחר היא עיובת אה? יהיה משעמם אה? שטר-

יות. הכל הסתדר בכי טוב.

מירה הסתדר לפתע במשנה עון. לתצה ראשו
 אל חזה הגדוש. אמרה:

"בוא. נלך לחדורי."

קמו וצעדו לעבר בית-ההבראה. משב רוח מצננת
 הבהבה על פניהם והעבירה בהם רעד. חזרה של
 מירה עמד חשוך וגלמוד ותכה להם. שם, בצוחתה,
 עם חזרים אחרים. באגף המזרחי הפונה אל הגן. אותו
 גן שעשרים וארבע שעות ביממה ישגר לחדורה, אותו
 ריח, שלעולם לא תשכחנה. ריחם של פרחי יסמין
 משכרים.....